

Елисавета Багряна
Заминаване

В ушите още оня шум от гълъбите на площада,
усещам още жегата от стъпалата на „Сан Марко“,
зениците се свиват още, сякаш загоряла ярко,
слепи ги в слънчевия блясък пламналата му фасада.

Но влакът вече ме отвлича и ми пее без пощада –
че цял живот не ще забравя тази пладния странножарка,
че тя през дни студено-зли като мираж ще ми се мярка,
че на света такава радост може би веднъж се пада...

А в този час, аз знам, отвъд е нежнорозово морето,
Венеция трепти, огряла с цветовете на кристала,
и някъде запял е там един гондолиер несретен.

Но ето края на канала – с тъмна застояла пяна.
Венеция, в сърцето ми последна обич осияла,
над твоята лагуна светла пада вечер кадифяна.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11739>]